

“ Azt reméltem ha majd szabadulásomra sor kerül, biztonságérzet lesz bennem, és mindennel tisztában leszek, ami következik (...). Ehelyett csupa kérdőjel meredezett előttem.” (- Sylvia Plath: Az üvegbura)

Ezekkel a sorokkal záródik Sylvia Plath Az üvegbura című regénye. Most nyolc évfolyamos végzős diákként szinte pillanatonként ugyanez az érzés fog el minket. Eddigi életünk csaknem felét töltöttük a gimnázium falai között, így most világunkat alapjaiban megrendítő változásokkal nézünk szembe.

Vége annak a közel egy évtizednek, amely biztos pontot jelentett életünkben. Vége van az állandóságnak és biztonságnak, amely minden tekintetben áthatotta napjainkat. Vége van, és ezt még mindig képtelenek vagyunk felfogni.

Ennek ellenére arcunkon elégedettséggel, mosolyogva lépünk ki a zöld rácskapukon, annak tudatában, hogy éltünk minden lehetőséggel amely megadatott nekünk.

Az egykori, véletlenül egybesodródott kisfiúkból és kislányokból az elmúlt nyolc év alatt egy olyan szilárd közösség alakult ki, amely egyedülálló a maga nemében. Együtt nőttünk fel, együtt éltük át a fiatalkori útkeresést, a lelki válságokat, miközben életre szóló barátságok születtek. Ez a családi közeg nyújtott biztonságot és kapaszkodót a megpróbáltatásokban.

A nyolc évnek köszönhetően állandóan gyarapodtunk, tudással, élményekkel, tapasztalatokkal. Ez a folyamat teljes volt: egy olyan utat jártunk be, melynek során megszeppent ötödikesből felnőtté, emberré váltunk.

Így nincs okunk szomorkodásra, talán egyedül azt sajnálhatjuk, hogy mire minderre ráeszméltünk, eljött a búcsú ideje. Ismereteink, képességeink birtokában kétségbeesés és hiányérzet nélkül vágunk neki az új életünknek, indulunk a teljesség felé.

Köszönettel tartozunk az iskolának tanárainknak, és barátainknak, hogy olyan nyolc évet kaptunk tőlük, amelynek az emléke egy életen át elkísér. Ezt a felejthetetlen időszakot Kosztolányi Dezső szavaival szeretném búcsúztatni:

„A fejet azt lehajtani, de a szívet, azt föl-föl barátaim!” (K.D.)

Batha Bálint 12.e